

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **BONVER WIN, a. s.**, IČO: 258 99 651
sídlem Cholevova 1530/1, 700 30 Ostrava-Hrabůvka
zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8

proti **Ministerstvo financí**
žalovanému: sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

za účasti osoby **Statutární město Liberec**
zúčastněné sídlem náměstí Dr. E. Beneše 1/1, 460 59 Liberec 1
na řízení:

o přezkum rozhodnutí ministra financí ze dne 14. 10. 2015 č. j. MF-61652/2014/34-20/2901-RK, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přerušení řízení se zamítá.
- II. Žaloba ze zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

(1) Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015 č. j. MF-61652/2014/34-20/2901-RK (dále jen „*rozhodnutí ministra*“), kterým ministr financí zamítl rozklad žalobce a zároveň potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí (dále „*ministerstvo*“ nebo „*žalovaný*“) ze dne 16. 3. 2015 č. j. MF-61652/2014/34-13 (dále jen „*rozhodnutí ministerstva*“). Navrhuje rovněž, aby městský soud zrušil nejen rozhodnutí ministra, ale zároveň i rozhodnutí ministerstva (dále jsou obě rozhodnutí uváděna též jako „*napadená rozhodnutí*“).

(2) Rozhodnutím ministerstva byla zrušena v řízení zahájeném z moci úřední podle ust. § 43 odst. 1 (dnes již zrušeného) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o loteriích*“), rozhodnutí žalovaného ministerstva týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry (dále též „*rozhodnutí o povolení*“), jmenovitě pak

- I. rozhodnutí ze dne 17. 1. 2014 č. j. MF-124181/2013/34, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle ust. § 2 písm. l) zákona o loteriích prostřednictvím Centrálního loterního systému KAJOT VLT, model KAJOT VLT, výrobní číslo 9111211000850, na adrese Sokolská 390/22, 460 01 Liberec,
- II. rozhodnutí ze dne 5. 9. 2011 č. j. 34/71684/2011, a to v části týkající se povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích prostřednictvím centrálního loterního systému MULTI LOTTO, model MULTI LOTTO, výrobní číslo ML6397, na adrese Sokolská 390/22, 460 01 Liberec.

(3) Ke zrušení uvedených povolení došlo pro jejich rozpor s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Liberec č. 2/2014, o stanovení veřejně přístupných míst, na kterých mohou být provozovány některé sázkové hry a loterie a jiné podobné hry, ve znění obecně závazné vyhlášky statutárního města Liberec č. 3/2014, kterou se mění obecně závazná vyhláška statutárního města Liberec č. 2/2014 (dále jen „*OZV*“). S účinností od 1. 4. 2015 byla OZV – jak i připomněl žalobce – změněna obecně závaznou vyhláškou statutárního města Liberec č. 2/2015.

(4) V odůvodnění rozhodnutí ministerstva se – s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 6/13 (dále „*nález Pl. ÚS 6/13*“) – zdůrazňuje, že zrušením uvedených povolení z důvodu jejich rozporu s OZV dochází k uplatnění práva obcí na samosprávu, které jsou oprávněny regulovat provozování loterií a jiných podobných her na svém území prostřednictvím obecně závazné vyhlášky. U provozovatelů interaktivních videoloterních terminálů nelze hovořit o existenci legitimního očekávání spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Tito provozovatelé si totiž podle odůvodnění rozhodnutí ministerstva mohli a měli být vědomi rizika, že jejich sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů, včetně obecně závazných vyhlášek. Žalovaný v rozhodnutí ministerstva připomíná, že provozovatelé si musí být vědomi existence ustanovení § 43 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě

kdykoli zbavení tohoto povolení, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz uvedených zařízení.

(5) Zrušením dotčeného povolení došlo podle rozhodnutí ministerstva k uplatnění práva obcí na samosprávu, neboť provozovatelé si mohli a měli být vědomi rizika, že jejich sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů včetně obecně závazných vyhlášek (viz výše).

(6) V případech, kdy žalované ministerstvo využívalo ustanovení § 43 zákona o loteriích, se podle rozhodnutí ministerstva nejednalo o protiústavní postup a porušení zákona o loteriích. Provozovatelé si musí být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli zbaveni tohoto povolení, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz loterií a jiných podobných her (žalovaný zde odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 (dále jen „nález Pl. ÚS 29/10“). Žalovaný v této souvislosti uvádí, že zrušení přechodného ustanovení čl. II bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. představuje okolnost podle ust. § 43 zákona o loteriích. Ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích podle žalovaného opravňuje obce vymezit místa, kde lze provozovat loterie a jiné podobné hry nebo kde je naopak jejich provoz zakázán.

(7) Rozhodnutím ministra byl zamítnut žalobcův rozklad a zároveň jím bylo potvrzeno rozhodnutí ministerstva s tím, že Ministerstvo financí jako správní orgán prvního stupně zjistilo stav věci, o něm nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí ministra se ztotožnilo s rozhodnutím ministerstva po stránce skutkových zjištění, jakož i po stránce právní.

II. Žalobní body a vyjádření žalovaného a Statutárního města Liberec

(8) Námitky proti napadeným rozhodnutím shrnul žalobce do následujících žalobních bodů, kterými namítá jednak nezákonnost rozhodnutí ministra o rozkladu, jednak vady řízení předcházejícího tomuto rozhodnutí.

(9) Nezákonnost rozhodnutí ministra o rozkladu spatřuje žalobce

- *zaprvé* v aplikaci ust. § 43 zákona o loteriích v rozporu s ústavními principy, tj.
 - a) zrušení vydaných rozhodnutí o povolení, která byla nabyta v dobré víře, postupem podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích bez zhodnocení žalobcovy újmy představuje podle žalobce porušení principu právní jistoty a jeho legitimního očekávání, jež podle žalobce vzniklo provozovatelům loterií na základě dlouhodobé zavedené praxe, a je nepřípustným retroaktivním zásahem do jeho právní sféry,
 - b) § 43 odst. 1 zákona o loteriích je ustanovením obecným, které nelze aplikovat, protože na daný případ dopadá speciální přechodné ustanovení bodu 1 věty druhé čl. II. novely zákona o loteriích (zákona č. 300/2011 Sb.),

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- c) nález Ústavního soudu, zrušení přechodného ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. ani vydání nebo existenci OZV nelze považovat za okolnost podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, které je podle žalobce svou podstatou sankčním ustanovením;
- *zadruhé* v aplikaci OZV a zákona o loteriích (ministrem i ministerstvem), ačkoli nedošlo k jejich řádné notifikaci podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES (dále jen „*směrnice*“), neboť
 - a) novela zákona o loteriích byla přijata v rozporu s čl. 9 směrnice, který zavazuje členské státy odložit přijetí notifikovaného právního předpisu po dobu tzv. odkladné lhůty, a
 - b) obecně závazné vyhlášky upravující loterie, včetně OZV, splňují definici technických předpisů, a proto je nutné je podle směrnice notifikovat – OZV, která je podle žalobce technickým předpisem, notifikována nebyla;
 - *zatřetí* v porušení zásady aplikační přednosti práva EU před právem národním ze strany ministra i ministerstva, a to aplikací ustanovení OZV a zákona o loteriích, která jsou v rozporu s právem EU; žalobce je přesvědčen, že v řízení byl dán unijní prvek, protože ten je dán, jestliže část klientely užívající služby provozovatelů loterií tvoří občané z jiných členských států EU, a poukazuje přitom na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „*SDEU*“) ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-98/14 ve věci *Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató kft a dalších společností* proti Maďarsku (dále jen „*rozhodnutí Berlington*“ či „*věc Berlington*“), které stanoví obecné principy volného pohybu služeb; dále žalobce namítá, že regulace loterií je v rozporu s čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále „*SFEU*“) a nesleduje cíle související s ochranou spotřebitelů před hráčskou závislostí
 - *začtvrté* v neopodstatněnosti zrušení rozhodnutí o povolení a v aplikaci OZV přes její (žalobcem tvrzený) rozpor se zákonem; podle žalobce nebyly splněny podmínky pro zásah do jeho legitimního očekávání, když hospodářský subjekt se nemůže dovolávat ochrany dané zásadou legitimního očekávání jen tehdy, kdy může přijetí omezujících opatření předvídat – viz rozhodnutí *Berlington*, jakož i rozhodnutí *Plantanol* (rozsudek SDEU č. C-201/08);
 - *zapáté* v tom, že ministr potvrdil procesně vadný postup ministerstva týkající se změny předmětu správního řízení (důvod zrušení povolení pro rozpor s OZV 2/2014 se změnil na důvod zrušení povolení pro rozpor s OZV 3/2014) a výzev žalobce k vyjádření se k podkladům ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
- (10) Vady řízení předcházejícího rozhodnutí ministra o rozkladu spatřuje žalobce
- *zprvé* v porušení procesních práv žalobce ministrem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí (ministr nevyzval žalobce před vydáním rozhodnutí o rozkladu k vyjádření se k podkladům);

- *zadrubé* v tom, že se rozhodnutí ministra o rozkladu nevypořádalo se všemi argumenty žalobce, které se týkaly doplnění rozkladu poukazem na kauzu Berlington a na rozpor OZV se soutěžním právem, nedodržení notifikačního procesu podle směrnice či námitky, že OZV se na povolení nevztahuje;
- *zatřetí* v tom, že ministr a ministerstvo neprovedli důkazy navržené žalobcem a nutné ke zjištění stavu věci;
- *začtvrté* v porušení práva na spravedlivý proces a zásady rovnosti účastníků vydáním meritorního rozhodnutí před konečným rozhodnutím o podaných námitkách podjatosti (jednalo se o námitky podjatosti členů rozkladové komise).

(11) Žalované ministerstvo ve vyjádření k žalobě navrhlo její zamítnutí. K argumentům uvedeným v žalobě uvedlo v hlavních bodech:

(12) Ke zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry přistoupilo z důvodu nastalé a dodatečně najevo vyšlé okolnosti ve smyslu ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, pro kterou by nebylo možné loterii a jinou podobnou hru povolit, tedy z důvodu jejich rozporu s OZV. Došlo k němu v době po vydání nálezu Pl. ÚS 6/13. Ministerstvo poukázalo na skutečnost, že Ústavní soud již v nálezu Pl. ÚS 56/10 judikoval, že pokud by žalovaný nerušil povolení k provozování loterií a jiných podobných her, jejichž provozování je v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, dopustil by se zásahu do ústavního práva obcí na územní samosprávu, a že u provozovatelů videoloterních terminálů nelze hovořit o existenci legitimního očekávání spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé si mohli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů.

(13) V této souvislosti ministerstvo důrazně nesouhlasí s tvrzením žalobce o protiústavnosti postupu ministerstva a odkazuje na nález Pl. ÚS 29/10, podle kterého se nejedná o protiústavní postup, když ministerstvo využívá ust. § 43 zákona o loteriích, a provozovatelé loterií a jiných podobných her si musí být vědomi skutečnosti, že nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto (roz. herních) zařízení, mohou být povolení zbaveni.

(14) Nesouhlasí s argumentací žalobce ohledně neposouzení obecně závazné vyhlášky statutárního města Liberce č. 2/2015 v rozhodnutí ministra o rozkladu. Ten se s touto vyhláškou podrobně vypořádal na str. 17 rozhodnutí.

(15) Podle vyjádření žalovaného ministerstva ve věci neprobíhalo rozsáhlé shromažďování důkazů, neboť ministerstvo již v oznámení o zahájení řízení uvedlo, že podklady pro rozhodnutí jsou tvořeny OZV ve spojení s nálezem Pl. ÚS 6/13.

(16) Ministerstvo (s připomenutím nálezu Pl. ÚS 29/10) zdůraznilo, že aplikací ust. § 43 zákona o loteriích nedochází k protiústavnímu postupu a že provozovatelé loterií a jiných

podobných her si museli být vědomi existence ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy i skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.

(17) K námitkám žalobce týkajícím se dokazování ministerstvo uvedlo, že podle ust. § 52 správního řádu není správní orgán vázán návrhy účastníků, avšak provede důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Dokazování k porušování veřejného pořádku neprovedlo, neboť to není relevantní podklad pro rozhodnutí a šlo by nad rámec předmětu řízení.

(18) Žalované ministerstvo rovněž ve vyjádření k žalobě zopakovalo své argumenty k otázce notifikačního procesu v případě zákona č. 300/2011 Sb. Uvádí, že zákon byl podroben notifikační proceduře podle směrnice, když ve stanovené lhůtě nebyly uplatněny žádné připomínky. Návrh tohoto zákona představoval novelu zákona o loteriích v jediném bodě, a to rozšíření regulační pravomoci obcí v oblasti loterií a jiných podobných her; k tomu neměla Komise ani jiný členský stát připomínky, čímž byl notifikační proces uzavřen. Ministerstvo přisvědčilo žalobci, že následně došlo ke změně (rozšíření) předloženého návrhu, avšak ve vztahu k regulačnímu oprávnění obcí k žádnému rozšíření nedošlo. Ministerstvo nepopírá, že zákon o loteriích podléhá notifikačnímu řízení, avšak ne všechny jeho části mají tzv. technickou povahu (například úprava procesních postupů ve správním řízení). Ministerstvo připomíná, že i v případě nedodržení předepsané procedury budou použitelná a vynutitelná ta ustanovení zákona, která nejsou technickou regulací ve smyslu směrnice. Právě ustanovení o regulační pravomoci obcí není technickým ustanovením v pravém slova smyslu. Ministerstvo upozorňuje na skutečnost, že pravomoc obcí regulovat loterie a jiné podobné hry zde byla ještě před zákonem č. 300/2011 Sb. Zároveň žalované ministerstvo (tedy Ministerstvo financí) připomíná, že česká právní úprava [zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o obcích“) zná institut kontroly obecně závazných vyhlášek prostřednictvím Ministerstva vnitra; Ministerstvo financí není oprávněno přezkoumávat zákonnost obecně závazných vyhlášek. Ministerstvo dále připomíná, že pravomoc obcí rozhodovat o tom, zda a kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her je podle ustálené judikatury Ústavního soudu otázkou místního pořádku, která spadá do samostatné působnosti obcí (např. nálezy Pl. ÚS 56/10).

(19) K upozornění žalobce na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále „ÚOHS“) žalovaný poznamenává, že stanovisko nemá charakter rozhodnutí a že ÚOHS v něm pouze vyzval obce, aby postupovaly v souladu s pravidly hospodářské soutěže, a nikterak nekonstatoval rozpor OZV se soutěžním právem.

(20) Žalované ministerstvo se rovněž vyjádřilo k námitce žalobce o porušení práva na spravedlivý proces, když meritorní rozhodnutí ministra o rozkladu bylo vydáno před konečným rozhodnutím o podaných námitkách podjatosti členů rozkladové komise. S argumentací žalobce ministerstvo zásadně nesouhlasí a uvádí, že ministr financí poprvé rozhodl o nevyhovění námitkám podjatosti již dne 18.3. 2015 pod č. j. MF-9180/2015/2902, uplatněných ve 48 správních řízeních, přičemž proti tomuto rozhodnutí (usnesení) se sice lze odvolat (resp. podat rozklad), avšak odvolání (rozklad) nemá odkladný účinek podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu (zde ministerstvo mj. odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012 č. j. 1 As 55/2012-32).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

(21) Statutární město Liberec jako osoba zúčastněná na řízení zaslalo městskému soudu na jeho vyžádání informace k OZV statutárního města, které mapují přijetí a důvody přijetí obou vyhlášek (tj. OZV č. 2/2014 i č. 3/2014). Z OZV a důvodové zpráva k ní vyplývá, že účelem nové regulace tzv. hazardu na území Liberce s účinností od 1. 6. 2014 bylo zajištění veřejného pořádku a ochrany bezpečnosti, zdraví a majetku v zájmu města a jeho občanů a z toho důvodu zakotvení takové právní regulace hazardu, aby jeho provozování [konkrétně provozování sázkových her podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 zákona o loteriích] bylo možné jen na veřejně přístupných místech taxativně uvedených, resp. vymezených v příloze k OZV (č. 2/2014), a to s ohledem na společenskou odpovědnost orgánů samosprávy vůči liberecké veřejnosti, kdy zájmem města je dodržování veřejného pořádku, ochrana před negativními vlivy vyplývajících z hraní na výherních hracích přístrojích a s tím vším související potřeba snížení počtu herních míst. Ještě v témže roce 2014 krátce na to byla schválena novela OZV č. 2/2014 (pod č. 3/2014), kterou byl s účinností od 1. 10. 2014 nově vymezen seznam veřejně přístupných míst, na kterých mohou být provozovány některé sázkové hry a loterie a jiné podobné hry, resp. kterou byl snížen počet libereckých adres, na nichž lze provozovat tzv. hazard.

(22) Podáním ze dne 9. 11. 2020 žalobce navrhl, aby městský soud přerušil řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 177/2016, kterému postoupil věc k posouzení pátý senát tohoto soudu poté, když zaujal stanovisko, že v případě, tvoří-li část klientely státní příslušníci jiných členských států EU, nejde o výlučně vnitrostátní vztah, nýbrž se jedná o přeshraniční poskytování služeb. Žalobce připomíná, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 177/2016-61 byly předloženy SDEU předběžné otázky, jejichž jádrem je pochybnost, zda se použije článek 56 a násl. SFEU na vnitrostátní právní předpis.

III. Soudní přezkum

(23) Městský soud žalobu posoudil a věc rozhodl bez jednání poté, kdy žalobce i žalovaný s takovým postupem k výzvě soudu s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

(24) Napadená rozhodnutí přezkoumal městský soud v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkumu vyšel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud posoudil v řízení žalobu a napadené rozhodnutí ministra včetně prvostupňového rozhodnutí ministerstva. Žalobu neshledal důvodnou.

(25) Napadená rozhodnutí (rozhodnutí ministra i rozhodnutí ministerstva) jsou vzájemně souladně propojená skutkově i právně. Městský soud proto považuje za věcně i právně správná, neboť vycházejí ze spolehlivě a podrobně zjištěného skutkového stavu a obsahují podrobné a vyčerpávající právní posouzení, s nímž se městský soud ztotožňuje.

(26) Dokazování nebylo ve vztahu ke správnímu řízení doplňováno ani opakováno, neboť rozhodující dokumenty byly městskému soudu k dispozici v rámci správního spisu vyžádaného od žalovaného podle ust. § 74 odst. 1 s. ř. s.

(27) Městský soud přistupuje k odůvodnění rozsudku s přihlédnutím k tomu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v návrhu a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na celkové právní problémy, které žaloba konkrétně nastíní a s kterými se městský soud vypořádá. Nestačí proto pouhý odkaz na jiná podání a jiné dokumenty, aniž by žalobce v žalobě uvedl konkrétní argumenty, které z nich přebírá. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

(28) V první řadě městský soud neshledal důvod pro přerušení řízení ve smyslu bodu (22) za situace, kdy ke dni meritorního završení soudního přezkumu v tomto řízení je již z internetového zdroje známo, že SDEU rozhodl o předběžných otázkách nastolených Nejvyšším správním soudem rozsudkem svého čtvrtého senátu ze dne 3. 12. 2020 pod sp. zn. C-311/19, a to ve věci sporu mezi společností BONVER WIN, a.s., tedy žalobcem (dále též „společnost“) a Ministerstvem financí České republiky – viz <http://curia.europa.eu>) tak, že *na otázky položené předkládajícím soudem je třeba odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na situaci společnosti usazené v jednom členském státě, která pozbyla povolení k provozování hazardních her poté, co v tomto členském státě vstoupil v účinnost právní předpis určující místa, na nichž mohou být provozovány takové hry, a použitelný bez rozdílu na všechny poskytovatele provozující svou činnost na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, když část jejich zákazníků pochází z jiného členského státu, než ve kterém je usazena.*

(29) V citovaném rozsudku SDEU mj. uvedl, že

- je třeba připomenout, že SDEU, na nějž se obrátí vnitrostátní soud v situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu, nemůže – pokud mu uvedený soud nesdělí kromě toho, že se předmětná právní úprava uplatní bez rozdílu jak na státní příslušníky dotčeného členského státu, tak na státní příslušníky jiných členských států, i jiné informace – mít za to, že žádost o výklad ustanovení SFEU týkajících se základních svobod podaná v rámci řízení o předběžné otázce je nezbytná k tomu, aby soud vyřešil spor, který mu byl předložen. Konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze konstatovat vazbu mezi předmětem či okolnostmi sporu, jehož všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř dotyčného členského státu, a článkem 56 SFEU, musí totiž vyplývat z předkládacího rozhodnutí;
- z judikatury SDEU vyplývá, že přeshraniční situaci nelze předpokládat jen proto, že by občané Unie z jiných členských států mohli využít takto nabízených možností služeb;

- pro projednávanou věc z toho plyne, že pouhé tvrzení poskytovatele služeb, podle něhož část jeho klientely pochází z jiného členského státu, než ve kterém je usazen, nestačí pro konstatování přeshraniční situace, jež by mohla spadat do rozsahu působnosti článku 56 SFEU. Vnitrostátní soud může předložit SDEU žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se situace tohoto poskytovatele jen tehdy, když opodstatněnost tohoto tvrzení osvědčí v předkládacím rozhodnutí;
- v souvislosti s případnou relevancí počtu klientů pocházejících z jiného členského státu je nutno odmítnout, jak navrhuje generální advokát v bodě 82 svého stanoviska, myšlenku zavedení pravidla *de minimis* do oblasti volného poskytování služeb;
- takové okolnosti, jako je počet zahraničních zákazníků, kteří využili dané služby, objem poskytnutých služeb nebo skutečnost, že potenciální omezení svobody poskytování služeb je ze zeměpisného či věcného hlediska limitované, nemají na použitelnost článku 56 SFEU žádný vliv;
- jak uvedl generální advokát v bodě 80 svého stanoviska, podmínění použitelnosti článku 56 SFEU množstevním kritériem by ohrozilo jednotné uplatňování tohoto článku v rámci Unie, takže takové kritérium nelze přijmout;
- nelze přijmout názor, podle něhož obecně závazné opatření, které až na výjimky v něm stanovené zakazuje provozování hazardních her na území jedné obce členského státu a má právně nebo fakticky stejný dopad na všechny poskytovatele usazené na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, nespadá do věcné působnosti článku 56 SFEU;
- SDEU již totiž v tomto ohledu rozhodl, že vnitrostátní právní úprava, která omezuje provozování hazardních nebo sázkových her na určitých místech, může představovat omezení volného pohybu služeb, na které se vztahuje článek 56 SFEU (rozsudek ze dne 11. 9. 2003, Anomar a další, C-6/01);
- v projednávané věci ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce plyne, že město Děčín (poznámka: ve věci předložené SDEU se jednalo o situaci konkrétně v tomto městě), které se nachází cca 25 km od německých hranic, je místem vyhledávaným německými státními příslušníky a že společnost ve vnitrostátním řízení předložila důkazy k doložení toho, že část její klientely byla tvořena osobami pocházejícími z jiných členských států, takže nelze důvodně tvrdit, že by existence zahraniční klientely byla čistě hypotetická;
- článek 56 SFEU se na takovou situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, použije;
- tímto konstatováním není ovšem nijak dotčena případná slučitelnost vnitrostátních právních předpisů dotčených ve věci v původním řízení s uvedeným článkem. SDEU nebyla položena otázka, zda tento článek brání takovým právním předpisům, ani nedisponuje relevantními informacemi, které by mu umožnily poskytnout předkládajícímu soudu v tomto ohledu užitečná vodítka.

(30) Městský soud vychází z rozsudku SDEU odpovídajícího na položené předběžné otázky má za to, že jeho závěry nejsou v rozporu s dosavadní stěžejní judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, jež je v této procesní situaci, která již nesnese dalšího odkladu, rozhodující pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí (rozhodnutí ministra a rozhodnutí ministerstva), a že mu nic nebrání v pokračování a dokončení přezkumného řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

(31) Městský soud se ztotožňuje s argumenty, které jsou vyjádřeny v napadených rozhodnutích a ve vysvětlujícím vyjádření k podané žalobě. Se žalovaným se shoduje jak v jeho skutkových zjištěních, tak i v právním posouzení důsledků toho, že řada obcí včetně zde dotčeného statutárního města Liberce využila v rámci Ústavou dané samostatné působnosti oprávnění regulovat svými obecně závaznými vyhláškami tzv. hazard, který není ani společností, ani dotčenými obcemi – jak vyplývá i v tomto případě z podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení – vnímán pozitivně, a to v návaznosti na jednoznačné závěry Ústavního soudu potvrzujícími oprávněnost takové místní normotvorby i postupu obcí s tím, že je plně v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Na tyto závěry Ústavního soudu navázala i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a krajských soudů jako soudů správních. Závěry, k nimž správní orgány dospěly, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a rozhodnutí ministra se rovněž řádně a dostatečně vypořádalo s rozkladovými námitkami, které se v zásadě obsahově překrývají i s pozdějšími námitkami žalobními.

(32) Městský soud přistupuje k odůvodnění rozsudku s přihlédnutím k tomu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v návrhu a odpovídat na každou jednotlivou dílčí otázku, ale na celkové právní problémy, které žaloba konkrétně nastíní a s kterými se městský soud vypořádá. Nestačí proto pouhý odkaz na jiná podání a jiné dokumenty, aniž by žalobce v žalobě uvedl konkrétní argumenty, které z nich přebírá. Odpověď na základní námitky v sobě může proto v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

(33) Námitky žalobce městský soud shrnul v souladu se strukturou žaloby do dvou částečně se překrývajících skupin žalobních bodů, podle toho, zda se soutřeďují na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí ministra včetně rozhodnutí ministerstva (soubor námitek prvního žalobního bodu), anebo na vady řízení před správním orgánem (soubor námitek druhého žalobního bodu).

(34) Námitky *prvního žalobního bodu* míří na porušení principu právní jistoty a jeho legitimního očekávání, jakož i zásady aplikační přednosti práva EU, na nesprávnou aplikaci právních předpisů, které podle žalobce neprošly řádnou notifikací podle směrnice.

(35) Námitky *druhého žalobního bodu* míří na vady řízení včetně tvrzené nemožnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, nevypořádání se s judikaturou SDEU, konkrétně kauzou, resp. rozhodnutím Berlington, neprovedením navrhovaných důkazů a nepřihlédnutím k námitkám podjatosti členů rozkladové komise.

(36) Podle ust. § 2 písm. l) zákona o loteriích jsou loteriemi a jinými podobnými hrami sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré

herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Pomocí tohoto systému nelze provozovat loterie a hry podle písmen a), c), d), f), g), h), m) bodu 1 a n) cit. ustanovení.

(37) Podle ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zruší povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit, nebo se ukáže dodatečně, že údaje, na jejichž podkladě bylo povolení vydáno, jsou klamné.

(38) Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku.

(39) Podle ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích mohla obec stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) zákona o loteriích a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 téhož zákona mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

(40) Podle přechodného ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. na povolení, která byla vydána podle § 2 písm. i), j) a podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, ve znění účinném před 1. 1. 2012, se zmocnění obce vydávat obecně závaznou vyhlášku nevztahuje do 31. 12. 2014; totéž platí pro ustanovení § 50 odst. 5 zákona o loteriích, ve znění účinném od 1. 1. 2012. Dobu platnosti těchto povolení omezí Ministerstvo financí tak, aby jejich platnost skončila nejpozději dnem 31. 12. 2014, budou-li tyto loterie a jiné podobné hry provozovány v rozporu s obecně závaznou vyhláškou obce nebo v rozporu s ust. § 50 odst. 5 zákona o loteriích, ve znění účinném od 1. 1. 2012.

(41) Podle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu – nestanoví-li zákon jinak – musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

(42) Podle ust. § 46 odst. 3 správního řádu může být oznámení o zahájení řízení spojeno s jiným úkonem v řízení.

(43) Nálezem Pl. ÚS 6/13 bylo zrušeno dnem jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů (pod č. 112/2013 Sb.) ustanovení čl. II. bodu 4. zákona č. 300/2011 Sb. Ústavní soud v něm

připomněl, že možnost přezkumu přechodných ustanovení připustil Ústavní soud již v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 21/96 či Pl. ÚS 33/01. Klíčovou otázkou věcného souladu napadeného ustanovení s ústavním pořádkem zde pro Ústavní soud bylo, zda tato zákonná norma, jež ve spojení s postupem Ministerstva financí (žalovaného) dočasně omezuje možnost obcí regulovat provoz IVT prostřednictvím obecně závazných vyhlášek, protiústavně zasahuje do ústavně garantovaného práva obcí na samosprávu a zda zásah do práva obcí na samosprávu vyvolaný napadeným zákonným ustanovením je souladný s principem proporcionality. V tomto kontextu se Ústavní soud zaměřil prvotně na otázku, zda dočasné omezení možnosti obcí regulovat provoz IVT sleduje legitimní cíl. Dospěl k závěru, že u provozovatelů IVT nelze hovořit o existenci legitimního očekávání (jež by snad napadeným ustanovením mělo být chráněné) spočívajícího v naději, že jejich činnost nebude přinejmenším po určitou dobu regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcí. Provozovatelé IVT – stejně jako každý jiný subjekt práva – si totiž mohli a měli být vědomi rizika, že jejich právní sféra může být dotčena v důsledku přijetí, změny či zrušení právních předpisů, a to nejen zákonů, nýbrž i podzákonných právních předpisů (včetně obecně závazných vyhlášek). To ostatně plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96), v němž Ústavní soud konstatoval, že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. Ústavní soud pak konstatoval, že za legitimní očekávání nelze považovat předpoklad provozovatelů IVT, že správní praxe ministerstva spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat.

(44) Nález Pl. ÚS 29/10 připomněl, že zákon o loteriích zmocňuje v ust. § 50 odst. 4 obec k vydání obecně závazné vyhlášky, jíž může obec stanovit, že výherní hrací přístroje ("VHP") mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování VHP zakázáno. Čl. I obecně závazné vyhlášky města Chrástavy, jejíž zrušení navrhlo u Ústavního soudu Ministerstvo vnitra, proklamuje, že IVT spadají podle definice zákona o loteriích mezi výherní hrací přístroje, a proto se na ně v plném rozsahu vztahuje předmetná vyhláška. Ústavní soud uvedl, že z hlediska tzv. testu čtyř kroků (viz nález sp. zn. Pl. ÚS 63/04) obec svou pravomoc a působnost nezneužila a že v případě ILV, resp. IVT, které plní prakticky zcela stejnou funkci jako VHP, o zneužití nelze hovořit. Obec zde využila svého legitimního oprávnění k regulaci činností, které fakticky ohrožují nebo mohou ohrožovat veřejný pořádek v obci více než provozování výherních hracích přístrojů. V tomto smyslu byl podle Ústavního soudu rovněž splněn požadavek rozumnosti dané úpravy. Ústavní soud dospěl k závěru, že charakter interaktivních videoloterních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici VHP, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v ust. § 17 odst. 1 zákona o loteriích, avšak že nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť nepochybně se jedná o zařízení podobná VHP a sloužící témuž účelu. Podle Ústavního soudu je proto přípustné, aby obec, pociťující takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle ust. § 50 odst. 4 zákona o loteriích ve spojení s ust. § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (v terminologii tohoto rozsudku IVT) na svém území, popř. dalších přístrojů podobných VHP, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích. ÚS tedy shledal, že regulace

umístění ILV (IVT) spadá do normotvorné působnosti obcí, a to podle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i ust. § 10 písm. d) zákona o obcích.

(45) Závěrem nálezu Pl. ÚS 29/10 ÚS zdůraznil, že provozovatelé těchto zařízení si museli být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tedy i skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni. Nemohli proto být v legitimním očekávání neměnnosti poměrů spojených s provozováním sázek, loterií a jiných podobných her.

(46) Rovněž ve věci nálezu Pl. ÚS 56/10, kterým byl zamítnut návrh Ministerstva vnitra na zrušení obecně závazné vyhlášky (zde Františkových Lázní), týkající se zabezpečení veřejného pořádku v oblasti omezení hazardu, se jednalo o situaci, kdy město reagovalo na bezpečnostní situaci v hernách a jejich bezprostředním okolí v návaznosti na zprávu Policie České republiky a kdy dosavadní vyhláška o provozování VHP na území města se ukázala neúčinnou v důsledku toho, že po jejím přijetí doposud regulované VHP nahradily tzv. videoloterijní terminály (IVT), které sice nejsou VHP, ale jejich smysl je stejný a jejich „společenská nebezpečnost“ je navíc vyšší než u VHP. Rovněž v tomto případě ÚS zvolil podle své ustálené judikatury k posouzení souladu napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky s ústavním pořádkem nebo zákonem tzv. test čtyř kroků (nálezu Pl. ÚS 63/04). ÚS v rámci tohoto testu postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu). ÚS zde především odkázal na své závěry již dříve vyřčené v nálezu Pl. ÚS 29/10. Pokud jde o předmět regulace posuzované obecně závazné vyhlášky, ÚS zdůraznil, že je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry, a že svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Záměr obcí tyto činnosti na svém území regulovat se tak z tohoto pohledu jeví Ústavnímu soudu jako cíl legitimní. ÚS proto svůj právní rozbor uzavřel slovy, že nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejich území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání. V daném případě, který je podobný právě projednávané věci, Ústavní soud uvedl, že nelze odhlížet od toho, že (v tomto případě) město Františkovy Lázně je městem lázeňským, což zastupitelstvo města zřejmě motivovalo k tomu, aby provozování videoloterijních terminálů (IVT) vyhláškou takto zásadně omezilo a vytěsnilo toliko do prostor, které jsou již tak jako tak k hazardu určeny. Ani v tomto směru proto Ústavní soud nezjistil jednání ultra vires či zneužití působnosti. Ústavní soud i zde připomněl, že – jak již uvedl ve výše citovaném nálezu Pl. ÚS 29/10 – jakmile Ministerstvo financí zjistí kolizi vydaných povolení s obsahem obecně závazných vyhlášek, je povinno ze zákona zahájit řízení o přezkumu těchto povolení a postupovat v intencích ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích.

Toto ustanovení totiž předpokládá zrušení vydaných povolení nejen v případě, kdy vyjdou dodatečně najevo skutečnosti, pro které by nebylo možno loterii či jinou hru povolit, ale také tehdy, pokud tyto skutečnosti nastanou i po vydání povolení. Pokud tak Ministerstvo financí nepostupuje, je to naopak podle Ústavního soudu ono, kdo zasahuje do ústavního práva na územní samosprávu obcí.

(47) Městský soud v projednávané věci vychází z uvedené, dnes již konstantní judikatury Ústavního soudu, která je závazná pro všechny orgány i osoby, tedy i pro soudy (čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR) a která je na právě projednávaný případ zcela aplikovatelná a příhodná.

(48) Městský soud rovněž vychází z rozsudku ze dne 20. 1. 2016 č. j. 1 As 297/2015-77, v němž NSS dospěl ve věci skutkově i právně obdobné věci, která je právě předmětem tohoto soudního přezkumu, k závěru, že

- právo Evropské unie na posuzovanou věc není aplikovatelné;
- stěžovatel (žalobce) není osobou využívající v daném případě svobody pohybu osob, zboží a služeb;
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, jejímž cílem je usnadnění výkonu svobody usazování pro poskytovatele služeb a volného pohybu služeb při zachování vysoké kvality služeb, výslovně vylučuje ze své věcné působnosti hazardní hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her; předmětné oblasti hazardu nejsou regulovány unijním právem a dotčená ustanovení zákona o loteriích nemají za cíl provádět ustanovení unijního práva;
- soudy v této věci neaplikují vnitrostátní úpravu navázanou jakkoli na právo Evropské unie, stejně tak předmětem nynější věci vůbec není zájem cizozemských provozovatelů vstoupit na český herní trh. Předmět nynější věci je zrušení dříve vydaného povolení k provozu výherních hracích přístrojů stěžovatele jako české obchodní společnosti, kterým došlo ke zkrácení původní doby platnosti povolení k provozování loterií;
- stěžovatel si musel být vědom existence ust. § 43 odst. 1 zákona o loteriích, tedy toho, že může být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz herních zařízení, tohoto povolení zbaven. Nemohlo mu tedy vzniknout legitimní očekávání (NSS rovněž odkazuje na nález Pl. ÚS 56/10).

(49) Shodně se závěry Ústavního soudu, od nichž se městský soud nemíní odchýlit, a právním východiskem žalovaného ministerstva vychází městský soud z právní premisy, že provozovatelé zařízení sloužících k sázkovým hrám, loteriím a jiným podobným hrám si museli být vědomi existence ust. § 43 zákona o loteriích, a tedy i skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoli, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

(50) Za takovou skutečnost je namístě považovat i změnu pohledu obce na uplatnění jejího práva na samosprávné řešení pořádku a bezpečnosti na jejím území, a tedy vydání OZV nově regulující tzv. hazard. Námitka porušení legitimního očekávání žalobce na neměnnost poměrů jeho působení proto není s ohledem na existující zákonný rámec právní úpravy regulace hazardu právně důvodná. Za legitimní očekávání nelze považovat – jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 6/13 – předpoklad provozovatelů sázek, loterií a jiných podobných her, že správní praxe ministerstva spojená s opomíjením práva obcí na samosprávu bude pokračovat.

(51) Městský soud má ve shodě s Ústavním soudem za to, že důvody, které vedly obec (zde osobu zúčastněnou na řízení – statutární město Liberec) ke stanovení míst, kde nelze provozovat loterie a jiné podobné hry, a ke zrušení dřívějších povolení dochází k uplatnění ústavního a ústavně garantovaného práva obcí na samosprávu. V této souvislosti městský soud podotýká, že považuje za marginální námitku týkající se tzv. změny předmětu správního řízení, když z napadených rozhodnutí je zcela zjevné, o jakou právní úpravu danou obecně závaznými vyhláškami obce se jedná.

(52) Pokud jde o *námítky vad v procesu notifikace v EU*, žalobce napadl nedostatek nebo nedostatečný proces notifikace jak novely zákona o loteriích, tj. zákona č. 300/2011 Sb., tak i OZV statutárního města Liberce. Vyslovil domněnku, že Česká republika je povinna zajistit notifikaci nejen zákonů a předpisů vydaných centrálními orgány, ale i ostatních obecně závazných předpisů včetně OZV.

(53) K námitce, že správní orgány aplikovaly právní úpravu danou OZV a zákonem o loteriích, ačkoli nedošlo k jejich řádné notifikaci podle směrnice, městský soud připomíná, že průběh a výsledek notifikačního procesu již přiblížil podrobně jak žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, tak jej podrobně rozebrala i správní judikatura; nezbyvá než poukázat na řešení této právní otázky interpretací, jak ji podrobně podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2016 č. j. 1 As 297/2015-77, v části II.C. odůvodnění, nebo v rozsudku ze dne 22. 7. 2015 č. j. 10 As 62/2015-170, v části II.B. odůvodnění. Tyto rozsudky se již před časem vypořádali jak s otázkou tvrzeného nedodržení notifikačního procesu zákona č. 300/2011 Sb., tak i s otázkou, proč evropské notifikaci nepodléhají obecně závazné vyhlášky obcí a měst (viz body 37. až 41. odůvodnění cit. rozsudku č. j. 1 As 297/2015-77).

(54) Průběhem notifikačního procesu v případě zákona č. 300/2011 Sb. a jeho vysvětlením se navíc dostatečně zabývala i důvodová zpráva k vládnímu návrhu tohoto zákona; předkládaná právní úprava byla oznámena Komisi v souladu se směrnicí. Je třeba zdůraznit skutečnost, že vládou schválený návrh budoucího zákona č. 300/2011 Sb. představoval novelu zákona o loteriích v jediném bodě, a to rozšíření regulační pravomoci obcí v oblasti loterií a jiných podobných her, tj. změnu ustanovení § 50 odst. 4, a že k tomuto návrhu neměla Komise ani jiný členský stát žádné připomínky; notifikační proces tak byl uzavřen. Jestliže následně došlo ke změně předloženého návrhu, nikoli však ve vztahu k regulačnímu oprávnění obcí, zejména ve vztahu k technickým herním zařízením, když v tomto směru k žádnému rozšíření nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

(55) Ne každé ustanovení zákona o loteriích má technickou povahu, takže není možné přistoupit na předpoklad, že takováto ustanovení podléhají povinnosti notifikační procedury. Nelze popřít, že zákon o loteriích podléhá notifikačnímu řízení, avšak ne všechny jeho části mají tzv. technickou povahu (například úprava procesních postupů ve správním řízení). A právě ustanovení o regulační pravomoci obcí není technickým ustanovením v pravém slova smyslu.

(56) Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi zdůraznil, že podle SDEU *je možné, že úprava hazardních her, jejímž důsledkem může být omezení, nebo dokonce postupné znemožnění provozování her na výherních hracích přístrojích, představuje technický předpis ve smyslu směrnice, který je třeba notifikovat. Klíčové přitom je posouzení, zda ustanovení předpisu představují podmínky, které mohou významně ovlivnit povahu dotčeného výrobku nebo jeho uvádění na trh* (rozsudek SDEU ze dne 19. 7. 2012, Fortuna a další, C-213/11, bod 40).

(57) Průběh a výsledek notifikačního procesu přiblížil žalovaný podrobně ve svém vyjádření k žalobě, z něhož je třeba zdůraznit informaci, že *vládou schválený návrh* (roz. návrh budoucího zákona č. 300/2011 Sb.) *představoval novelu loterního zákona v jediném bodě, a to rozšíření regulační pravomoci obcí v oblasti loterií a jiných podobných her, tj. změnu ustanovení § 50 odst. 4, a že k tomuto neměla Evropská komise ani jiný členský stát připomínky, takže notifikační proces byl uzavřen.* Žalovaný uvádí, že následně sice došlo ke změně předloženého návrhu, avšak ve vztahu k regulačnímu oprávnění obcí, zejména ve vztahu k technickým herním zařízením, k žádnému rozšíření nedošlo.

(58) Jinou otázkou je případná notifikace OZV, která byla vznesena v žalobě souběžně s námitkou notifikace zákona č. 300/2011 Sb. I na tuto otázku již podrobně odpověděl Nejvyšší správní soud a městský soud v několika předchozích obdobných verdiktech (viz například rozsudek ze dne 21. 10. 2016 č. j. 3 Af 36/2014-133), a proto ani v této otázce nemá důvod se odchýlit od závěru, že OZV nepodléhají notifikačnímu procesu a že notifikace připomenutá žalobcem se netýká předpisů veřejnoprávních korporací na úrovni obcí.

(59) Notifikaci podle směrnice 98/34/ES podléhají technické předpisy. Podle SDEU jsou technickými předpisy ve smyslu čl. 1 bodu 11 směrnice taková opatření, která zakazují používání všech elektrických, elektromechanických a elektronických her ve všech veřejných nebo soukromých místech s výjimkou kasin (rozsudek Komise v. Řecko, C-65/05, ECLI:EU:C:2006:673, bod 61). Podle judikatury SDEU je dále možné, že předpisy týkající se hazardních her mohou představovat technický předpis ve smyslu směrnice, ale pouze v případě, že takový předpis stanoví podmínky, které mohou významně ovlivnit povahu dotčeného výrobku nebo jeho uvádění na trh (rozsudek SDEU ve věci Fortuna, C-213/11, ECLI:EU:C:2012:495, bod 40). V tomto ohledu je třeba vyřešit otázku, zda je předmětná OZV takovým předpisem.

(60) Technickým předpisem se podle č. 1 bod 11 směrnice rozumí *technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné de iure nebo de facto, jakož*

i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb s výjimkou předpisů stanovených v článku 10.

(61) Podle judikatury SDEU pojem technický předpis zahrnuje tři kategorie předpisů, a sice 1) technickou specifikaci (čl. 1 bodu 3 směrnice), 2) „jiný požadavek“ (čl. 1 bod 4 směrnice) a 3) zákaz výroby, dovozu, prodeje nebo používání určitého výrobku.

(62) Technickou specifikací (první kategorie) je opatření, které se vztahuje na výrobek nebo jeho balení jako takové a které stanoví jednu z požadovaných charakteristik výrobku (viz rozsudek Intercommunale Intermosane, C-361/10, ECLI:EU:C:2011:382, bod 15). Třetí kategorie zahrnuje opatření, která neumožňují žádné jiné používání dotčeného výrobku s výjimkou čistě okrajového, které je možno od dotčeného výrobku důvodně očekávat (viz rozsudek Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246, bod 77). Jinými požadavky (druhá kategorie) jsou pak podmínky, které mohou významně ovlivnit složení či povahu nebo uvedení na trh dotčeného výrobku (rozsudek Lindberg, C-267/03, ECLI:EU:C:2005:246, bod 72, rozsudek Intercommunale Intermosane, C-361/10, ECLI:EU:C:2011:382, bod 20).

(63) Je zřejmé, že OZV zakazující provozování výherních hracích přístrojů na určitém území statutárního města Liberce není technickou specifikací, jelikož se nijak nevztahuje na výrobek (výherní hrací přístroj či videoloterní terminál) ani jeho balení. Stejně tak OZV nemůže spadat ani pod třetí kategorii, jelikož neovlivňuje používání výrobku. Otázkou je, zda zákaz obsažený v OZV může být tzv. „jiným požadavkem“, zda tedy stanoví, podmínky, které mohou významně ovlivnit složení či povahu nebo uvedení na trh dotčeného výrobku. Městský soud na tomto místě zdůrazňuje, že vliv na uvedení dotčeného výrobku na trh musí být významný. V tomto ohledu pak předmětná OZV pod tzv. „jiný požadavek“ nespadá. Lze sice přisvědčit tomu, že zákaz provozovat výherní hrací přístroje či loterijní terminály ovlivní uvedení těchto přístrojů na trh z důvodu snížení poptávky, avšak vzhledem k rozloze zakázaného území je tento vliv pouze nepatrný.

(64) Soud na tomto místě připomíná, že povinnost notifikace technických předpisů musí být vykládána v kontextu celkového cíle směrnice. Cílem směrnice, jak vyplývá z úvodních recitálů i z judikatury (viz rozsudek Fortuna, C-213/11, ECLI:EU:C:2012:495, bod 26), je chránit preventivní kontrolou volný pohyb zboží v rámci EU. Tato kontrola je nutná, jelikož technické předpisy mohou vytvářet překážky obchodu se zbožím mezi členskými státy a tyto překážky jsou přípustné, pouze pokud jsou nezbytné pro splnění naléhavých požadavků obecného zájmu (viz rozsudek CIA Security International, C-194/94, ECLI:EU:C:1996:172, body 40 a 48). Podle názoru soudu však zákaz lokálně omezený na území jedné obce nemůže sám o sobě vytvářet překážku, která by omezila volný pohyb zboží v rámci EU.

(65) Navíc je třeba zdůraznit, že definičním znakem technického předpisu podle směrnice je jeho platnost v celém členském státě nebo alespoň v jeho větší části (čl. 1 odst. 11). Městský soud je toho názoru, že území statutárního města Liberce, resp. jeho částí, nelze považovat za větší část členského státu, a proto svou úvahu uzavírá tím, že liberecká OZV nemůže být považována za technický předpis ve smyslu směrnice a nebylo

povinností předpis notifikovat na úrovni EU. Navíc právní úprava, která je s ohledem na judikaturu Ústavního soudu v souladu s ústavním pořádkem, dává obcím explicitně právo regulovat hazard na jejich území, včetně úplného zákazu jeho provozování.

(66) Městský soud nemá důvodu se odchýlit od právní interpretace podané již Nejvyšším správním soudem ani od totožné právní interpretace dříve již zaujaté procesním (tedy městským) soudem. Nemá ani žádné výhrady k přesnému výkladu podanému žalovaným.

(67) Městský soud proto námitku nedodržení notifikačního procesu uzavírá jako nedůvodnou, přičemž nemá nad rámec vysvětlení ze strany Nejvyššího správního soudu a žalovaného, co by k problematice notifikace nového dodal. Nemá důvodu mít pochybnosti o tom, že notifikační proces týkající se zmíněné novely zákona o loteriích proběhl řádně a bez námitek. Při postupu žalovaného podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích nedošlo k porušení zákona. Notifikace se tedy nedotýká obecně závazných právních předpisů veřejnoprávních korporací typu obcí, přičemž notifikace novely zákona o loteriích proběhla.

(68) Navíc otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb. není zcela právně relevantní ani z toho pohledu, že i v případě, kdyby nebyl tento zákon o loteriích vynutitelný, obstála by OZV s ohledem na ust. § 10 písm. a) zákona o obcích.

(69) K námitce nezákonnosti OZV a jejího rozporu s právem EU městský soud předně opakovaně uvádí, že případ se nachází mimo aplikační rámec práva EU, a proto ani ve vztahu k OZV není na místě zkoumat dodržení principů stanovených judikaturou SDEU.

(70) K namítanému rozporu OZV s ústavními principy městský soud uvádí, že právo obcí v samostatné působnosti regulovat umístění a provoz loterií a jiných hazardních her je právem ústavně garantovaným. Ústavní soud několikrát potvrdil, že toto právo v rámci testu proporcionality převáží i nad ústavně zaručeným právem podnikat. V nález ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 56/10 Ústavní soud mj. uvedl, že právo obcí regulovat hazard na jejich území vyplývá přímo z ustanovení § 10 písm. a) zákona o obcích, a není tak dokonce ani vázáno na konkrétní znění zákonného zmocnění v zákoně o loteriích.

(71) K námitce protiústavnosti rozhodování a nedostatku právní jistoty je třeba uvést, že žalovanému ministerstvu nepřísluší zkoumat důvody, které vedly obec ke stanovení míst, kde nelze provozovat loterie a jiné podobné hry a že zrušením povolení k loteriím či jiným podobným hrám dochází k uplatnění ústavního práva obcí na samosprávu deklarovaného přímo Ústavním soudem. Ten již v nález Pl. ÚS 56/10 judikoval, že pokud by žalovaný narušil povolení k provozování loterií a jiných podobných her, jež je v rozporu s obecně závaznými vyhláškami obcí, dopustil by se dokonce zásahu do ústavního práva obcí na územní samosprávu.

(72) V ust. § 10 písm. a) zákona o obcích je stanoveno, že obce mají pravomoc vydávat obecně závazné vyhlášky *k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných*

prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány. Dotčená OZV osoby zúčastněné na řízení je právě takovou vyhláškou, jejímž účelem je zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku.

(73) Městský soud posoudil dotčenou OZV a dospěl k závěru, že její obsah spadá pod samostatnou působnost obce (města) a neobsahuje nic, co by se vymykalo pravomoci obce (města). Podle názoru městského soudu není vůbec nutné, aby obec (město) při vydávání OZV podrobně uváděla důvody, pro které k vydání vyhlášky došlo. Účel a smysl přijetí vyhlášky totiž zjevně vyplývá již z jejího obsahu, neboť je zřejmé, že jejím účelem je ochrana sociálně zranitelných skupin před určitými patologickými jevy, které jsou spojeny s provozováním tzv. hazardu, což městský soud shledává skutečností všeobecně známou. Je nezbytné akceptovat skutečnost, že možnost obce omezit či vyloučit hazard na svém území byla několikrát aprobována Ústavním soudem.

(74) V neposlední řadě nejen z vlastního znění OZV, ale i z informace, kterou poskytla osoba zúčastněná na řízení, tedy město Liberec [viz bod (21)], zřetelně vyplývá, jaké pohnutky a důvody přiměly město Liberec k vydání restriktivní úpravy tzv. hazardu.

(75) Zbývá ještě se zabývat situací, zda se vnitrostátní orgán nedostává do konfliktu s unijním závazkem, ale ani tato okolnost v projednávaném případě nenastala. Žalobce se sice snaží daný případ navázat na konflikt se základními ekonomickými svobodami, konkrétně s volným pohybem služeb, s tímto argumentem se však městský soud neztotožňuje.

(76) V obecné rovině zajisté platí, že základní zásady práva EU budou použitelné i na oblasti, které jsou vyloučeny z působnosti směrnice č. 2006/123/ES, a to především v případě svobody usazování (čl. 49 SFEU) nebo volného pohybu služeb (čl. 56 SFEU). Uvedená ustanovení však mohou být aktivována pouze v případě, že dotčená osoba tyto ekonomické svobody skutečně realizuje, což pro žalobce neplatí. Žalobce není tou osobou, která by realizovala svobodu usazování na území jiného členského státu nebo která by využívala svobodu pohybu služeb. Je českou právnickou osobou, která nabízí služby na území České republiky. Jedná se tedy o čistě vnitrostátní situaci regulovanou vnitrostátní právní úpravou, která sice může spadat do působnosti ustanovení týkajících se základních ekonomických svobod zaručených unijním právem, avšak *zpravidla pouze v rozsahu, v němž se použije na situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy* (viz rozsudky SDEU ve věcech Anomar, C-6/01, EU:C:2003:446, bod 39, a Garkalns, C-470/11, EU:C:2012:505, bod 21).

(77) Poté přikročil městský soud k přezkumu námitek *druhého žalobního bodu* směřujících na procesní vady správního řízení.

(78) Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem tohoto ustanovení je umožnit účastníkům, aby se seznámili se všemi skutkovými zjištěními, které správní orgán shromáždil, a aby případně navrhli doplnění skutkových zjištění nebo upozornili na nesprávnost těchto zjištění. Městský soud se odvolává na tomto místě na ustálenou rozhodovací praxi, podle níž není samo o sobě porušením ust. § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení

stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován a zda účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (srov. rozhodnutí č. 2073/2010 Sb. NSS).

(79) Jak vyplývá z napadených rozhodnutí již v oznámení o zahájení řízení byl jako důvod zahájení správního řízení uveden rozpor povolení s příslušnou OZV a nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 6/13. V rámci oznámení o zahájení řízení tedy byl žalobce dostatečně seznámen s podklady, za které žalované ministerstvo považovalo OZV (statutárního města Liberce) ve spojení se závěry nálezu Pl. ÚS 6/13. Žalobci bylo podle obsahu správního spisu umožněno, aby v plné šíři uplatnil své právo na nahlížení do spisu, které umožnilo seznámit se s podklady pro rozhodnutí. K namítanému porušení procesních práv nedošlo ani nemohlo dojít, protože v rámci řízení nedošlo k rozšíření podkladů pro vydání rozhodnutí.

(80) Žalobce připodobňuje svou situaci věci Berlington, avšak jím zmiňované pasáže se netýkají aplikačního rámce práva EU, nýbrž přípustnosti předběžné otázky. Jak vyplývá z judikatury SDEU, vnitrostátní soud může od SDEU požadovat výklad práva EU i případě, kdy jsou skutkové okolnosti čistě vnitrostátní. Odpověď SDEU totiž může být užitečná v případě, že by vnitrostátní právo ukládalo, aby byla tuzemskému výrobcí poskytnuta stejná práva jako práva, která výrobce z jiného členského státu vyvozuje z práva EU v téže situaci (viz rozsudek SDEU ve věci Guimont, C-448/98, ECLI:EU:C:2000:663, bod 23). V bodě 27 rozsudku Berlington SDEU uvedl, že *nelze v žádném případě vyloučit, že provozovatelé usazení na území jiných členských států, než je Maďarsko, měli nebo mají zájem otevřít herny na maďarském území*, z čehož vyvodil svou pravomoc rozhodnout o položených předběžných otázkách. Z toho však neplyne možnost žalobce dovolávat se aplikačního rámce práva EU v právě projednávaném v případě, kdy správní orgány vůbec neřešily otázky méně příznivého zacházení s vlastními státními příslušníky a ani se nezabývaly zájmem cizozemských provozovatelů o vstup na český trh. Proto nebylo třeba ani zkoumat právo EU. Spor se týká zrušení povolení k provozování loterií, které bylo již dříve vydáno české právnické osobě k tomu, aby mohla svou činnost provozovat na území České republiky. Jakákoli vazba na právo EU tu tedy chybí.

(81) Neobstojí ani argument, že klientelu žalobce tvořily osoby z jiných členských států EU. Sama skutečnost, že podnikání subjektu cílí i na zákazníky z jiných členských států, nevede k závěru, že by regulace takového podnikání spadala pod volný pohyb služeb garantovaný právem EU. Jinak by se totiž mohl unijního práva při kterékoli situaci dovolávat každý obchodník, který poskytne zboží či službu občanu jiného členského státu.

(82) Městský soud má za to, že volný pohyb služeb podle práva EU se týká především svobody poskytovat služby v jiném členském státě (čl. 56 a 57 SFEU). Z judikatury SDEU plyne, že jako přímý důsledek svobody poskytovat služby patří do volného pohybu služeb i právo osob přijímat službu v jiném členském státě (rozsudek Luisi and Carbone, C-286/82, ECLI:EU:C:1984:35 bod 10; rozsudek Cowan, C-186/87, ECLI:EU:C:1989:47, bod 17). Přeshraničním poskytnutím služeb ve smyslu čl. 56 SFEU je též situace, kdy poskytovatel se sídlem v jednom členském státě dodá, aniž se přemístil, službu v příjemci

v jiném členském státě (viz rozsudky *Alpine Investments*, C-384/93, EU:C:1995:126, body 21 a 22; *Gambelli a další*, C-243/01, EU:C:2003:597, bod 53). Pro uplatnění unijního práva je tak nutný přeshraniční aspekt, který aktivuje práva osoby v závislosti na tom, zda je poskytovatelem, anebo příjemcem služby. V projednávaném případě však český poskytovatel na území České republiky nabízel služby, které mohli poptávat i zahraniční zákazníci. Taková situace unijní prvek nezakládá. Městský soud má proto za to, že na právě posuzovaný případ není právo EU aplikovatelné; ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 22. 7. 2015 č. j. 10 As 62/2015-170, rozsudek ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-77).

(83) Rovněž námitku žalobce, že ministerstvo ani ministr neprovedli důkazy navržené žalobcem a nutné ke zjištění stavu věci, městský soud neshledává důvodnou.

(84) Podle ust. § 3 správního řádu (nevyplývá-li ze zákona něco jiného) postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

(85) Z napadených rozhodnutí i správního spisu dospěl městský soud k poznatku, že procesním předpokladům správní orgány obou stupňů dostaly a že skutkový stav zjistily a posoudily v nezbytném rozsahu, aniž by byly vázány provedením všech navrhovaných důkazů. Městský soud pak má rovněž za to, že napadená rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna jak po stránce právní, tak i po stránce skutkových zjištění.

(86) Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se tvrzeného rozporu OZV se soutěžním právem, městský soud se spokojil s dostatečným vysvětlením, jehož se mu dostalo od žalovaného v jeho vyjádření k žalobě a jež je byt' ve stručnosti zmíněno v bodě (19) odůvodnění tohoto rozsudku.

(87) V neposlední řadě městský soud nepřisvědčil ani námitce porušení práva na spravedlivý proces a zásady rovnosti účastníků vydáním meritorního rozhodnutí před konečným rozhodnutím o podaných námitkách podjatosti.

(88) Podle ust. § 14 odst. 3 správního řádu rozhodne o námitce podjatosti úřední osoby bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (představený). Podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu se proti usnesení může účastník odvolat; odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek. To platí i pro usnesení, kterým nebylo vyhověno námitce podjatosti, kdy tak lze pokračovat ve správním řízení již po nepravomocném rozhodnutí o námitce podjatosti; srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 55/2012-32, které upozorňuje na moment vyloučení odkladného účinku, jež umožňuje procesní postup správního orgánu nesprávně vytýkaný žalobcem.

(89) Lze proto zcela souhlasit s vyjádřením žalovaného ministerstva k této žalobní námitce, že ministr postupoval v rozkladovém řízení v této otázce v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

IV. Závěr soudního přezkumu a posouzení nákladů řízení

(90) Městský soud se ztotožňuje s argumenty, které žalované ministerstvo i ministr, jakož i osoba zúčastněná na řízení vyjádřili jak v napadených rozhodnutích, tak ve vysvětlujících vyjádřeních k podané žalobě. Shoduje se se žalovaným jak v jeho skutkových zjištěních, tak i v právním posouzení důsledků toho, že řada obcí včetně zde dotčeného statutárního města Liberce využila v rámci Ústavou dané samostatné působnosti oprávnění regulovat svými obecně závaznými vyhláškami tzv. hazard.

(91) Závěry, k nimž správní orgány dospěly, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a rozhodnutí ministra se rovněž řádně vypořádalo s rozkladovými námitkami, které se obsahově i překrývají s pozdějšími námitkami žalobními.

(92) Příslušné orgány státní správy prvního i druhého stupně, jakož i statutární město Liberec postupovaly v právě přezkoumané právní věci striktně v mezích daných Ústavou a zákony a v souladu s nimi; předmět sporu interpretovaly v intencích příslušných nálezů Ústavního soudu a rozsudků Nejvyššího správního soudu, takže nepochybily ani po stránce skutkové, ani po stránce právní.

(93) Obě napadená rozhodnutí jsou vzájemně souladně propojená skutkově i právně; městský soud je shledává věcně i právně správnými, neboť vycházejí ze spolehlivě a podrobně zjištěného skutkového stavu a obsahují podrobné a vyčerpávající právní posouzení, s nímž se městský soud – zvláště s přihlédnutím k aktuálnímu rozsudku SDEU – ztotožňuje.

(94) Z výše uvedených důvodů městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

(95) Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení procesně úspěšný a že žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné procesní náklady nad rámec jeho běžných úředních činností, městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že na jejich náhradu nemají účastníci právo.

(96) V projednávaném případě městský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti, které by měly nákladovou povahu a které by přesáhly její běžnou úřední činnost, a proto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, jak je uvedeno ve IV. výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník včetně osoby zúčastněné na řízení dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu